

Славутицький відділ культури
Загальноміський
бібліотечно-інформаційний центр

Славутицький Загальноміський бібліотечно-інформаційний центр видає брошуру, присвячену творчості учасників літературної студії „Балада”. Студія працює при дорослій бібліотеці міста.

До вашої уваги пропонується спецвипуск, присвячений 20-річчю м. Славутича, в якому зібрані поезії членів літературного клубу „Балада”, та їх керівника Людмили Ільченко.

Видання розраховане на широке коло читачів.

„Тебе я оспівую місто чудове”

Поетична збірка
літературної студії *„Балада”*

Спецвипуск до 20-річчя м. Славутича

Славутич

2007

Укладачі:

Ростовцева М.В.,
Панова Л.І.

Комп’ютерний
набір:

Соловйова Л.О.

Відповідальна
за випуск:

Портная Н.В.

Славутич - це радість,

*Натхнення і щастя!
Славутич - це наше життя!
О. Фоміна*

Його народження не було радісним. Необхідність у ньому з'явилася з усвідомлення до болю гіркої істини – у Прип'ять, столицю чорнобильських енергетиків, люди не повернуться. У всякому разі, найближчим часом.

Місце для нової столиці чорнобильських енергетиків – Славутича – вибрали напрочуд дивне. Густий бір, підсвічений колонами сліпучо-білих беріз, переліски, озерця і болотця, зелені луки й подекуди невеличкі лани. Одвічна чаруюча краса межиріччя Дніпра і Десни. На Чернігівщині, на території Ріпкінського району, де будувався Славутич, археологи виявили селища часів неоліту, бронзи, ранньослов'янські поселення. Звідси до Чернігова 40 кілометрів, до Прип'яті ж трохи більше.

Нове місто проектували зодчі восьми братніх республік. Тридцять чотири проектні організації на чолі з генеральним проектувальником — Київським зональним науково-дослідним інститутом експериментального проектування.

Вони уявляли Славутич як місто сонця, місто світла і простору, місто відпочинку. Тут нема промисловості, окрім потрібної для обслуговування його мешканців. Але й вона зосередиться лише у зоні, винесеній за межі житлових кварталів і відгородженій від них зеленою лісовою смугою. Моделюючи Славутич, автори вклали в задум любов до цього краю, його ландшафту, до природи.

Сьогодні є всі умови для того, щоб Славутич впевнено дивився у майбутнє. Завершується корегування генерального плану забудови міста до 30 тис. жителів з урахуванням головного – економічного розвитку, диверсифікації економіки міста в умовах знятої з експлуатації Чорнобильської АЕС.

У людей, яким довелося відвідати Славутич, складається враження: місто будувалося спеціально для дітей, а все інше - лише додаток до щасливого дитинства.

Славутич приділяє значну увагу молодому

поколінню. Освіта тут поставлена на високий рівень, є розвинута база, що охоплює різні напрямки навчання, від мистецтва до технічних питань. Всі заклади покликані забезпечувати стабільне надходження високоосвіченої молоді з новими ідеями до різних напрямків бізнесу. Славутицька міська громада об'єднана однією ідеєю “Від виживання – до процвітання”. Славутич відкритий для взаємовигідного партнерства, і для всіх, хто бажає йому успіху.

Учасники літературної студії „Балада” народились в цьому молодому прекрасному місті, дуже люблять його і присвячують йому свої вірші.

*Головач Альона, учениця 6-В класу
школи № 3 м. Славутича.*

Маленьке місто

Парки, гаї, всі школи й
дитсадочки,
Маленькі Україночки –
віночки,
В садах яскрава пісня
солов'я –
Це рідне місто, Україна це твоя!

Це рідний твій будинок, твоя мати...
Немає слів, немає, що сказати...
Це та калина у червоному намисті,
Це та вербичка у зеленім листі.

Це кожний крок твій,
Це твоє життя.
Іди ж, Славутичу,
В прекрасне майбуття!

Славутич

Здавалось, що недавно збудували,
Зусиль доклали море та надій.
Усіх людей до себе запрохали.
Хотіли, щоб збулася низка мрій.
Вже вітерець подмухує легенько,
Він двадцять років в цьому місті пан,
В обличчя зазираючи легенько,
Дарує славутичанам всім талан.
Яскраво промінь сонця, ясно,
У листі пустотливо мерехтить,
З-за хмарки визирне і знову згасне.
Дзвіночками тюльпанів продзвенить.
І прощечечуть, немов пташки, діти:
Це місто найпрекрасніше у світі!

Головач А.
ЗОШ № 3

Мой город Славутич

Среди вечно - зеленых лесов
Стоит один из городов.
Этот город зовется Славутич.
И пусть он не самый лучший,

Сердцу моему он мил всегда,
Здесь прошли детства моего года.
Я не забуду кварталы твои.
Пусть не коснется тебя беда,
Пусть ангел тебя хранит

В этом мире всегда.
Пусть больше ясных дней
Будет, Славутич, с тобой.
Становись с годами красивей
Под счастливой звездой.
Мой милый город Славутич,
Для меня он самый лучший.
Кругом цветы расцветают,
И детвора, смеясь, играет.
Славутич - самый юный городок
И красивый, как будто цветок.

Юлия Слезова,
1985 г.р.

*Чичкань Юлія, учениця 6-В класу
школи № 3 м. Славутича.*

Легенда про Білого Ангела

Від щирого серця Славутич вітаю
В майбутньому щастя йому я бажаю!
Пишу в подарунок я твір невеличкий
Про світле створіння з небесним обличчям,
Воно, це створіння, примхливе і миле,
Його нарікають Ангелом Білим.
Дітей і дорослих воно захищає,
Та крила і меч при собі воно має!
Так от, приготуй свої вуха
Та дивну легенду про Ангела
слухай...

Було це дуже давно. На місці сучасного Славутича знаходилося невелике село Ангельське. Називалось воно так тому, що люди, мешканці села, вважали, що їх захищає Білий Ангел. Цей Ангел був маленький, мов пташка, але всі ставилися до нього, як до Бога. Люди не помилялися. Ангел дійсно існував і завжди, чим міг, допомагав смертним. Але, на жаль, він міг далеко не все. Мав Ангел один недолік, а може, це була його примха... Це створіння потребувало віри в нього. Нема віри – нема Ангела. Та всі вірили в Ангела, селяни жили собі в мирі та злагоді, не відчуваючи ніякої небезпеки. Але сталося несподіване.

Якось, осіннього вечора, до села завітав мандрівник. Був він дуже стомлений і тому попросився до однієї оселі переночувати. Там саме святкували весілля. Звичайно, запросили і цього чоловіка. Свято було гучне, страви – смачні та різноманітні, а люди – веселі та привітні.

Коли майже всю їжу поїли, а напої випили, коли всі запрошені вже промовили свої побажання молодят, встав один чоловік і промовив:

- Шановне панство! Я пропоную випити за Білого Ангела! Очевидно, якби не він, не сиділи б ми разом за цим столом!

- За Білого Ангела! – проголосили всі і спустошили свої келихи.

Тільки мандрівник сидів, нічого не зрозумівши.

- А хто він такий, цей Білий Ангел?- запитав він у сусіда поруч.

- Ой, ти ж не знаєш! - відповів йому той і звернувся до всіх, - Люди! З нами сидить людина, яка не знає про нашого Ангела! Давайте йому заспіваємо пісню про цю дивовижну істоту!

І всі почали співати довгу пісню про чудеса, здійснені Ангелом, про те, як він закривав селян та їх будівлі своїми крильцями від загарбників та злодійських зграй, роблячи їх невидимими, як відстоював спокій села своїм непереможним мечем.

Коли пісня закінчилася, незнайомець встав і сказав:

- Я вас не розумію, люди! Ви самі вигадали собі Бога і вірите в нього! Навіщо? Навіть село своє назвали Ангельським! Краще б назвали Ведмежим, бо у вашому лісі повно ведмедів. Це на правду більше схоже! А про Ангела забудьте - це вигадка, казка, міф!!! Він не існує!

Після цих слів мешканці Ангельського втратили віру в Ангела. Ніби примара пройшла по селу. А Білий Ангел образився. Він полетів із села. Залишив свою багатовікову оселю.

Летів він, летів і долетів до Дніпра. Остання краплина віри розтанула на його тріпотливому крилі. Тому крила цього засмученого створіння опустилися, світла посмішка згасла, а повіки закрилися від втоми...

Ангел заснув і не помітив, як упав в стрімкі води Дніпра, що миттєво сховали його в темній глибині...

Минав час. Білий Ангел спав і нічого не помічав. Його рідне село, вже під назвою Ведмеже, було вщент спалене під час якоїсь війни. На його місці поросли велетенські сосни.

Та ось сталася несподіванка. Від великого вибуху дно річки здригнулося і Ангел прокинувся. Озирнувся. Під час сну в нього з'явилося трохи сил. Ангел розправив свої, ще слабенькі, крила. Він ще не мав змоги комусь допомагати, але летіти вже міг.

Це тендітне створіння полетіло на стогін і плач, що линуло десь збоку від Дніпра. Коли воно побачило, що коїться на місці вибуху, його крихітне серце защеміло від жалю. Здавалося, палало навіть повітря на місці падіння зірки Чорнобиль.

Ангел не міг витримати стільки болю і полетів до свого села. Але і там він не побачив нічого приємного. Йому довелося чекати. Він сам не знав, чого чекає і довго сидів на мохом порослому камені.

Його серце сповіщало про якісь зміни, що стануться незабаром.

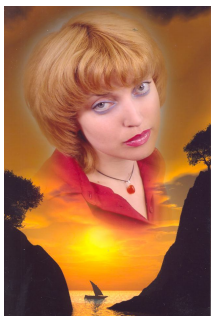
І Ангел дочекався! Дуже багато різномовних людей зібралося на його рідній землі. Ці люди будували місто. Якась літня жінка пригадала казку про Ангела – Охоронця, що жив у цих місцях. Цю казку вона чула від своєї бабусі, а та – від своєї... Легенда вмить розлетілась по світу.

Місто назвали Славутичем, щоб вшанувати славу Ангела, щоб повернути його прихильність. Є віра – є Ангел! Почувши гімн Славутича, Створіння набралось сил. І непростих сил! Маленький Ангел перетворився на красеня – юнака! Він змахнув своїми, вже могутніми, крилами, у сильних руках стис далеко не іграшковий меч. Це вже був не тендітний ельф, а справжній воїн – захисник! Немов сонце, своєю благословенною посмішкою він осяяв місто.

Білий Ангел повернувся захищати!

Слаутчани, давайте в нього вірити!

Чичкань Юлія
ЗОШ №3 6-В кл.

Людмила Ільченко, керівник літературної студії „Балада” Загальноміського бібліотечно-інформаційного центру.

Славутичская зима

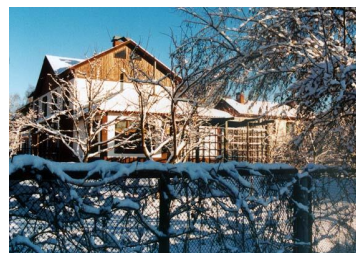
Светило солнце в твой квартал –
Зимой – отрада.
А снег кружился, замирал
И снова падал.

Бодрился дождь, как из ушат
На той неделе.

А нынче властвуют, кружат,
Шалют метели.

От легкой вьюги городской
Не много толку:

Посыплут дворники песком

Отрезы шелка.

Клубится пар вновь изо рта
Да коромыслом.

А на снегу вновь надпис
С глубоким смыслом.

Катилось солнце за квартал,

Но вот досада –

Тот снег кружился, замирал,
Дыша на ладан.

* * *

Перепишу-ка жизнь на бело

В городе Белого Ангела,

В городе белых одежд,

В городе светлых надежд.

Но под чернилами белыми

Блики ложатся несмелые;

Синими – слишком банально,

Черными – слишком печально.

Красными – аляповато,

Зеленью – так, простовато...

Краски годны для мольберта!

Чем же работать поэту?

Ильченко Л.Н.

